

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVÄNNEN

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS UNGDOM

Utkommer den 5 och 20 i varja månad.

Pris: Postpren.: 2 kr, på Exp. (minst 5 ex.) 1: 90; lösn. 10 öre.

N:r 16
20 Aug.

REDAKTION:
BRUNO NYSTRÖM. THEOD. ANDERSON.

Årg. 22
1918.

Honom, som älskar oss.

Honom, som älskar oss och har löst oss från våra synder med sitt blod och har gjort oss till ett konungadöme, till präster åt Gud och sin fader, honom vare ära och makt i evigheters evighet! Amen.

Uppb. 1: 5, 6.

I dessa ord, som äro uttryck för varm Kristushyllning och tillbedjan, giver aposteln Johannes tillkänna huvuddragen av Jesu person, tolkar hans verk och anger vartill hans verk syftar. Kristus älskar oss. Han har löst oss. Han gör oss till vad vi skola varda, att vi må tjäna Gud. Och det är just med anledning av att aposteln fått syn härpå, som han tillbeder den förlossare, som älskar oss. Det bor trots landsförvisningens enslighet och vedermödor lovsång och hängivenhet till Herren i hans själ. Hela hans väsen är fullt därav, likasom majdagen är full av vårliv och solljus. Det höves även oss att betrakta Jesu person och att se, vartill hans verk syftar. Även vi skola så lära oss att tillbedja och att glädjas, trots tidens betryck och all den förföljelse, som vi månne få lida för Jesu skull.

»Han älskar oss.» Detta erinrar sig ofta kärlekens apostel, som själv lärt sig att älska vid Jesu bröst. »Han älskar oss.» Ja, det är en verklighet, mer bestyrkt än varje otrons invändning. »Han älskar oss.» Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son till allas vår räddning. Och så älskade den enfödde Sonen, att han villigt kom till oss i vår förnedring och utgav sig själv för oss. »Han älskar oss.» Detta har han av evighet gjort, och därmed fortsätter han utan slut. Kärlek är hans väsen. Ja, Gud är kärlek. Hans kärlek till de sina är starkare än döden, och i sin kärlek skall han bära dem över alla faror och all nöd och död in i den saliga värld, där han berett många boningar åt dem i Faderns hus.

Han har löst oss från våra synder med sitt blod. Detta erinrar aposteln likaledes både sig själv och oss. Löst oss från våra synder! Detta var för aposteln ett fullbordat verk. Han var icke bunden, icke slav såsom köttets trälar. Han var frigjord genom Jesus Kristus. Och församlingarna, till vilka han skriver, hade att fröjda sig över samma nåd. För sitt folk har Herren Kristus genom sin död och uppstån-

delse berett en ny och levande väg in i härlighetens allra härligaste, in i helgedomens allra heligaste. Vägen är öppnad och tillträdet fritt. Det gäller blott att i tron mottaga hans försoning. Då han löst oss från våra synder, då äro vi ock från dem frigjorda. De binda ej. De hindra ej. De vanställa och fördärva ej Guds utkorade. Var äro dina åklagare, du Guds helige? Eller: vem vill åklaga Guds utkorade? Gud är den, som rättfärdigar. Jesu blod renar och avplanar synden och meddelar oss hans kraft, så att vi kunna stå upp till helig förnyelse, till att leva i hans tjänst och bildas till hans likhet. Sålunda gör han oss till »ett konungadöme, till präster åt Gud och sin fader.» Därtill syftar hans verk.

Ordet »konungadöme» visar högheten i Jesu efterföljares tjänst. De bilda ett himmelskt konungadöme på jorden, däri Guds vilja sker och hans ära varder uppenbarad. Kristus är konungen, som de hylla och dyrka. Men han vill, att de skola regera med honom, härska i liv, i rättfärdighet, sanning och godhet. I denna mening är detta rike ett rike av *konungar*. Frihet, höghet, härlighet är hans gåva till sitt folk. Här är då icke höghet och ringhet, här är icke tyrann och träl, utan himmelrikets fulländade heliga broderskap i Kristus Jesus, vilken själv är och vill vara »den förstfödde bland många bröder». Skulle ock den jordiska ringhetens skepnad, den vi, liksom Kristus själv, här få bära, komma mången att förakta oss — i himmelen äro vi likväl räknade såsom konungsliga, betraktade såsom arvingar till det rike, som icke kan bäva. Och vi böra även själva räkna med vår ställning, så att vi vandra vår höga kallelse värdigt. Snart skall ringhetens skepnad bytas ut mot härlighetens himmelska glans. »När Kristus, vårt liv, varder uppenbarad, skola också vi uppenbaras med honom i härlighet».

Ordet »präster» giver uttryck för att vi stå inför Gud med vårt tjänande, som är ett heligt kall. Vi skola alla såsom präster bära vittnesbörd om Gud, bringa offer och ära åt Gud samt akta på oss själva, så att vi icke bliva oskärade genom att begå synd och orättfärdighet. Det vittnesbörd vi bära om Gud skall vara framför allt den kristliga karaktärens och levernets vittnesbörd. Det offer, vi frambära, skall vara framför allt hjärtats villiga, ivriga lydnad och hängivenhet. Och den ära, vi bringa honom, skall ej bestå i ord blott utan framför allt i hjärtats glada och förtröstansfulla beundran och tacksamhet för allt vad vi få se och erfara av Guds och vår Frälsares godhet och människokärlek. I det sinnet längtar själen lik Johannes, att Herren Jesus måtte få »ära och makt i evigheters evighet». Du, som själv är intagen av kärlek till Kristus, vill gärna, att även andra skola älska honom. Och du, som av allt hjärta vill lova Gud, längtar ock att få allt skapat, alla makter, alla tider och evigheter med att deltaga i lovet. Så fogar aposteln till sin tillbedjande önskan ett »amen». Det är ett trons ord, att det skall ske, såsom han beder och önskar. Och det skall ske. Kristus skall hava ära och makt i evigheters evighet. All rätt och rättfärdighet syfta därtill. Sanningens hela makt kämpar för detta mål. Hela himmelriket kämpar därför. Honom, som älskar oss, vare ära och makt i evigheters evighet. Detta vare ock *vår* lösen. Det vare ungdomens glada sång. Amen.

Aug. B.

Från Kina.

Kapellinvigning i Kishui.

För Udv. Av D. R. Wahlquist.*

Söndagen den 3 mars var en märkesdag för den lilla församlingen i Kishui och för den troende ungdom, som under många år troget strävat för att samla medel till Ungdomens Missionsstation i Kina. De olika byggnaderna, missionärernas boningshus, skollokaler för gossar och flickor, kapell m. m., voro nu alla fullt färdiga, och det enkla, men vackra, tornprydda kapellet skulle för första gången öppna sina dörrar, bjudande ung och gammal, hög och låg till möte inför levande Gud.

I god tid hade våra vänner Kullgrens, som nedlagt så mycken möda, bön och eftertanke på detta bygge, utsänt inbjudning till kineser och svenskar, när och fjärran, att komma till invigningshögtidligheterna. En längre resa i Kina i synnerhet under tidiga vårdagar, då väderleken är mycket opålitlig, verkar ej lockande. Men inte kunna Ungdomens missionärer utebliva, då våra kära vänners egen station skall invigas.

Under strålände solsken förde raska stolbärare oss ned till Yang-tse-floden. Där gingo vi ombord på en liten ångbåt, som går mellan Hwangchow och Hankow, för att göra en avstickare till sistnämnda plats. På den av kineser styrda och bemannade båten var det överfullt av folk, helt säkert mer än dubbelt så många, som den hade rätt att föra. För oss fanns ingen sittplats. Men de rökande och brädspelände herrarna i den lilla hytten på överdäck makade än mer ihop sig och beredde välvilligt plats åt oss.

I Hankow såg det krigiskt ut. Ute på floden lågo engelska, amerikanska, japanska och kinesiska krigsfartyg för ankar. Gatorna, ledande till de utländska stadsdelarna, voro här och var barrikerade och

försedda med ståltrådsstängsel. I de tre syskonstäderna, Hankow, Wuchang och Hanyang, vimlade det af kinesiska soldater. En och var av invånarna tycktes oroligt spörja sig: »När skall det braka löst även här?» Men ännu har detta jättecentrum undgått oroligheterna.

I Wuchang hade fru Eva Sköld i dagarna fyllt 60 år. Hon är vår äldsta missionär och med sitt gudfruktiga sinne och varma missionshjärta en sann moder i Israel. Vid en av stadens pulsådorr, den av folk ständigt myllrande Hanyangmen-gatan, hava vi ett stort kapell under uppförande. Vilken härlig dag, då vi få bjuda livets ord till de tusenden och åter tusenden, som under jäktandet för dagligt bröd bittida och sent ila förbi dess portar. Snart är det fullt färdigt.

En ståtlig japansk flodångare förde oss till Hwangchow. Vi reste i första kinesklass. För det billiga priset av kr. 1,60 person fingo vi egen hytt och därjämte en välsmakande kinesisk middag. Färden tog blott 4 timmar.

I Hwangchow funno vi alla missionärerna vid god hälsa. I den stora flickskolan och i seminariet skulle nytt skolår börja. Vi fingo vara med, då det under bön och sång begynte, och på mig föll lotten att för den unga skaran, dess lärare och lärarinnor ställa fram Pauli härliga ord i Fil. 4: 4—8. Hjärtat svällde av fröjd vid åsynen av dessa många unga. Men ingen glädjebägare saknar helt och hållet sin malört, ingen ros sin tagg. Nu var det sorg i mer än ett hjärta. En ung, varmhjärtad lärarinna, en vid vilken de största förhoppningar voro fästade, hade till följd av föräldrars och andra lockelser lämnat skolan för att bli bihustru åt en rik man.

I Hwangchow tog det vackra vårvädret slut. Efter regn kom snö, och så

* Skrivet i Mächengsien den 20 sistl. mars.

hade vi fullt vinterväder. Att få någon båtsman, som i detta ruskväder ville ro oss den $3\frac{1}{2}$ sv. mil långa flodvägen till Nank'i, där båtfärden tar slut, var omöjligt. Men en begäran till stadens myndigheter gjorde, att vi fingo låna deras stora segelbåt. Dess besättning på fyra män, försedda med präktiga oljerockar, fruktade ej ovädret. Och så kommo vi iväg. Fröken Hulda Isakson var nu i vårt sällskap. Framkomna till den plats,

Tidigt följande morgon fortsattes färden. Nu låg snön som ett vitt täcke över nejden och tyngde träden. Endast pilarnas spåda grönska och vårbrodden, som ur snötäcket stack upp ett och annat strå, viskade om vår. För lantmannen var snön mer än efterlängtd.

Kishui-distriktet är ej så tätt befolkat som de övriga delarna av vårt stora missionsfält i Central-Kina. Men även där finns det tusentals människor, som ej hört

Flodscen på Yangtse.

där båten skulle utbytas mot bärstolar för de återstående 2 svenska milen, funno vi det bäst att söka nattkvarter. Vål voro bärare och stolar mot oss, men det började redan skymma. Ett litet värdshus öppnade välvilligt sin dörr för oss. Judit och Hulda fingo husfolkets eget rum, och för mig reddes plats i ett annat litet krypin. I det stora dagligrummet, som både var kök och matrum, gävo de övriga gästerna oss bästa platsen. Värdshuset gjorde i ordning en präktig koleld, vid vilken vi fingo värma oss. På mina enträgna uppmaningar kommo även de andra gästerna för att njuta av värmens behag. De behövde den likaväl som vi.

evangelium. Därjämte gränsa två andra stora distrikt, Lotien och Insan, till Kishui. Och inom dem bedrivs ingen evangelisk mission. Ungdomen har därför ett fält med rika utvecklingsmöjligheter.

Därjämte är detta område mycket naturskönt. Pyramidliknande, skogklädda kullar resa sig tätt intill varandra. Här och var åtskiljas de av större eller mindre dalgångar, från vilka bondens flit lockar rika skördar. I fjärran skönjas långa, stundom rätt höga bergskedjor. En mindre biflod till Yangtse, rinner genom distriktet och gör sitt till att ge liv åt den färgrika tavlan.

Vägen mellan Nank'i och Kishui följer

först floden, så svänger den in mellan kullar och genom dalgångar, tills den ett stycke redanför staden åter möter floden. Framkomna dit se vi staden skymta fram. Genast dragas våra blickar till den trevliga missionsstationen, som utan att skymmas av några hus ligger som en stad på berget.

Små träbroar ombesörja, då flodens vatten är ringa, trafiken över floden.

vårt. Missionär Kullgren med fru ha utfört ett synnerligen gott arbete. Det vitsordet ha de ärligen förtjänat. Allt är solitt, ändamålsenligt och väl utfört, en heder för dem och missionen. Då därjämte en summa av omkring 6,000 kr. inbesparats, enär arbetet ej utlämnats till byggmästare, ha Ungdomen och vi stor anledning till tacksamhet för denna vår nya huvudstation.

Kinesiskt värdshus på landet.

Andra tider, då vattnet stiger och fyller den breda flodbädden, tagas de in, och roddbåtar och färjor komma i deras ställe.

Snart äro vi över på andra sidan, några minuter till, och vi äro framme och välkomnas av våra vänner på missionsstationen.

Så få vi då taga stationen i närmare betraktande. Då bilder av den varit intagna i tidningen, skall jag ej närmare beskriva den. Att bygga i Kina är ingen lätt sak. Skall man därtill själv vara byggmästare, förestå allt och göra alla inköp, då blir detta arbete föga avunds-

Ej mindre glädde det mig att se, huru missionsarbetet redan vunnit de styrandes förtroende och välvilja. Följande dag, lördag, fick kapellet mottaga en stor tavla med förgylld inskription, så lydande: »Till Herr Pastor Kullgren från stadens borgmästare, polischef, militärbefälhavare och äldste: 'På skilda vägar komma vi till samma mål.'» Väl visar devisen, att givarna tro sig nå himmelen utan att gå Kristusvägen, men männe de icke ha många sina gelikar i de s. k. kristna länderna? Uttrycket: var och en blir salig på sin tro, är där ingen ovanlighet att få

höra. Ej underligt därför, att dessa konfucianister ej ännu fattat den stora sanningen, att det gives endast en väg till de eviga fröjderna. De förstodo ej själva, huru stridande deras devis var mot det budskap, vi förkunna, men vad vi förstodo och värderade, det var deras goda hjärta och den ära, de ville bevisa de förr så föraktade missionärerna.

Under musik och smålles brak fördes tavlan in på stationen, sedan den först gjort en tur genom staden, och fick t. v. en plats i kapellet.

På lördagen anlände flera deltagare för söndagens möten. Från Hwangchow-distriktet kommo de flesta evangelisterna samt några församlingsmedlemmar. På kvällen fingo vi välkomna fröken Ida Pettersson, ett par infödda lärarinnor och missionär Tonnér. Som den senare ej kunnat få bärstol, hade han gått till fots från Nank'i.

Det första mötet hölls på lördagskvällen. Trots mörkret och de smutsiga gatorna fylldes kapellet till sista plats.

Söndagen uppgick med fullt nordiskt vinterväder. Snön föll i stora flockar, ren, vit, glänsande. Då jag blickade ut genom fönsterrutan i vårt rum och såg den för nordbon så uppfriskande tavlan, kunde jag inte annat än säga till mig själv: »I dag få vi nog inte något folk, ty kinesen är ju så rysligt rädd för att bli våt.» Men jag skulle komma på skam. Kl. 8 på morgonen samlades vi till morgonbön i kapellet. Varma stego bönerna upp till Guds tron om välsignelse över dagens möten. Kl. 11 hölls själva invigningsmötet. Kapellet fylldes till sista plats. De som skänkt tavlan, kommo »in corpore». Endast borgmästaren fattades. Sjukdom hindrade honom att vara med. Efter sång och bön hälsade missionär Kullgren de närvarande välkomna med orden av Kinas största son, Konfucius: »Skulle jag ej glädjas, när vänner från avlägsna orter komma till mig?» Ett drag av förnöjelse gick över de styrandes anleten, när de hörde de välbekanta orden. De nickade bifall,

då inledaren bl. a. sade: »Om vi för några år sedan bett Eder komma till ett möte sådant som detta, inte skulle Ni då infunnit Eder, men i dag ären I med.» Ja, nu voro de med och det med både hjärta och själ.

Förmiddagens talare voro brevskrivaren och evangelist Hu från Hwangchow-stationen, som förr verkat i Kishui. Min text var några ord ur den bön, varmed Salomo invigde Jerusalems tempel. Efter predikans slut läste församlingen stående trosbekännelsen, varefter missionär Kullgren i den treenige Gudens namn förklarade kapellet invigt för sitt ändamål.

Kl. 3 fortsattes mötet med missionär Tonnér och tvänne evangelister som talare. Den ene av dem, Uang, framställde i ett varmhjärtat vittnesbörd ändamålet med det hus, i vilket vi voro samlade. Åhörarnas antal var nu större än på förmiddagen, och fast de flesta voro hedningar, var stillheten och uppmärksamheten mycket god.

Kvällen var avskild för de kristna. Vi samlades då omkring Herrens bord för att fira Jesu döds åminnelse.

Även under måndagen höllos möten, dels i det nya kapellet, dels i det s. k. gatkapellet utanför norra stadsporten. Såsom under söndagen hade vi ock nu glädjen se fullsatta bänkar och lyssnande människor. Snöfallet hindrade alltså icke folket från att komma. Men hade väderleken varit annorlunda, torde kanske inte ens den rymliga kapellgården kunnat motaga de många, som velat vara med.

På tisdagen vände deltagarna från Hwangchow och andra avlägsna platser hem. Men regn gjorde, att blott några få kommo i väg. Vi andra reste följande dag.

Så är nu invigningen i Kishui ett minne blott, men ett kärt minne. Glädjen bland de kristna där är stor över den präktiga station, den troende ungdomen inom Förbundet byggt. Och de sända sitt tack och sina varmaste fridshälsningar. Må nu Kishui och de syskon, som där arbeta, få vara edert ständiga böneärne!

GEORGE WILLIAMS.

För Udv. Av fil. mag. Ester Nilsson.

II.

George Williams missionering bland kamraterna började helt anspråkslöst. Om sitt första inträde hos firman Hitchcock & Rogers säger han: »Mitt hjärta var varmt — jag var då endast något mer än 20 år gammal — och jag frågade mig själv: Vad skall jag göra för alla dessa unga människor? Vi bodde 5 eller 6 i varje rum, och mina kamrater uppförde sig på ett sätt, som man alldeles icke kan göra sig någon föreställning om. I ett rum, som låg innanför vårt, bodde 5 biträden, av vilka en var troende och en annan hade en älsklig och ädel karaktär men var ännu icke omvänd».

George Williams och den nämnde troende mannen började tillsammans hålla små bönestunder, under vilka de bådo för kamraterna, och Herren hörde deras böner, i det han gav dem än den ena och än den andra som segerbyte. Mr Hitchcock glömdes ej heller, och många varma böner uppstego för hans frälsning. Slutligen fingo de glädjen att höra honom öppet bekänna sin tro på Kristus.

T. o. m. år 1843 hade väckelsen hållit sig uteslutande inom firman Hitchcock & Rogers' etablissement, men så småningom fick man i andra affärshus kännedom om den pågående rörelsen, vilket gav anledning till, att man också inom dessa började upptaga andligt arbete. Det var vetskapen om detta spirande andliga arbete, som kom George Williams att för en vän yppa tanken om bön- och andaktsstunder i alla Londons affärshus och att troende, självförsakande ynglingar borde sluta sig samman i en förening för denna sak och stödja den med innerlig bön. Sedan några unga män invigts i saken, sammankallades de troende unga männen bland Hitchcocks & Rogers' personal den 6 juni 1844 för att diskutera möjligheten av att bilda en dylik förening. Mötet kom till stånd och hölls i George

Williams' sovrum. Det var alltså från denna plats och detta tillfälle den nu världsomfamnande rörelsen, K. F. U. M., leder sitt första ursprung. Deltagarna voro tolv till antalet. Intet protokoll finns över mötet, men följande rader i en dagbok, tillhörande en av deltagarna, tälja innebörden av de fattade besluten: »Torsdagen den 6 juni sammankommo vi i George Williams' rum för att bilda en förening, vars mål skulle vara att hjälpa troende unga män att utbreda Guds rike bland sin omgivning.» Och så följa namnen på de utsedda styrelsemedlemmarna. Egendomligt nog finna vi ej namnet på George Williams bland dem, oaktat han var själen i hela företaget, men vi veta, att han av artighet villigt steg tillbaka för dem, som inom affärsvärlden intogo en högre rangplats än han själv.

Föreningen fick först namnet *Manufakturhandlarnas evangeliska förening*, men då man fann, att även andra unga män än enbart från Londons manufakturaffärer kunde ha nytta och glädje av föreningen, ändrades snart namnet till *Kristliga Föreningen av Unga Män*.

Här kunna vi endast med några belysande drag och data ur K. F. U. M:s historia följa dess utveckling fram, till dess det blir ett världsförbund.

Bland föreningens första åtgärder var att utsända rundskrivelser till stadens förnämsta handelshus. I dessa rundskrivelser klargjordes föreningens syfte, nämligen att genom religiösa sammankomster i andligt avseende bistå unga män inom affärsvärlden, och begärdes hjälp från chefernas sida i detta arbete.

Att många principaler skulle ställa sig oförstående inför de unga männens bemödande var givet, men fjorton affärshus upplätos likväl för regelbundna andaktsstunder. Även på föreningslokalen, som

nu utgjordes av tvenne hotellrum, höllos varje vecka under stor tillslutning bibelstudium, bön och samtal, och från dessa små sammankomster gingo deltagarna ännu mera fasta i sitt beslut att »bära ren flagg i sovrum, butik och varulager». Det var ej sällan, som någon ung man beslutsamt gick över på Kristi sida och slöt sig till föreningen. Om än flera och flera redskap tillkommo vid uppbyggandet av K. F. U. M., kan det dock ej nekas, att George Williams i alla fall var ett av de allra lämpligaste. »Der var noget hos den unge Mand, noget ubeskriveligt, som utstraalade fra hans hele Væsen, noget i hans Haandtryck, noget i hans hjertelige Velkomsthilsen, noget i hans muntre Væsen, noget i hans straalende Ansigt, som uimodstaaeligt drog unge Mennesker till ham».

År 1845 fick föreningen sin första avlönade sekreterare och missionär. Samma år började de s. k. Exter Hall-föreläsningarna. Namnet kom av den lokal, där de höllos. Framstående talare höllo en rad religiösa och vetenskapliga föreläsningar, vilka blevo så omtyckta, att dylika föreläsningar sedan höllos år från år. Efter hand öppnades nya avdelningar av K. F. U. M. såväl i huvudstaden som i landsorten, och många framstående namn knötos till föreningen. Ett sådant var lord Shaftesbury. En varm vänskap uppstod småningom mellan George Williams och lord Shaftesbury, en man, som aldrig tröttnade på att arbeta för mänsklighetens bästa. När sedermera Storbritanniens föreningar sammanslöto sig till ett förbund, blev han dess ordförande till sin död 1885, då George Williams blev hans efterträdare.

År 1849 föreslog George Williams, att föreningens bibliotek, läsrum och olika kurser skulle mot en ringa avgift vara tillgängliga även för icke-medlemmar. Han ansåg, att man därigenom skulle kunna nå ett större antal unga män än genom att endast inbuda dem till religiösa möten. Efter mycket motstånd gick förslaget igenom, och hans förmodande visade sig äga sin riktighet.

Utställningsåret 1851 är ett märkesår i K. F. U. M:s historia. Massor av män-

niskor samlades till London från alla delar av världen. Det gav föreningen anledning att göra utomordentliga ansträngningar för att bringa människor inom hörhåll för Guds ord. Många av de återvändande utlänningsarna togo också idén till K. F. U. M. med sig hem, och efter nämnda år uppstodo dylika föreningar i olika länder.

I Paris hölls den första världskonferensen år 1855. Det viktigaste vid denna var antagandet av den s. k. pariserbasis, som lyder: »De Kristliga Föreningarna av Unga Män hava till ändamål att vara ett föreningsband mellan sådana unga män, som, betraktande Jesus Kristus såsom sin Frälsare och Gud enligt den Heliga Skrift, vilja i tro och vandel vara hans lärjungar och gemensamt verka för utbredande av sin Mästares rike bland unga män.»

År 1878 bildades en gemensam kommitté för alla de föreningar, som anslutit sig till ovannämnda pariserbasis. Denna internationella kommitté för världsförbundet fick sitt säte i Genève. Och därmed erhöi K. F. U. M. den karaktär den i dag äger.

På samma gång som George Williams var den drivande kraften i allt, som rörde K. F. U. M., skötte han med stor plikttrohet sin jordiska kallelse. 1863 avled Mr. Hitchcock, och affären övergick i George Williams' händer. Det var ingen liten arbetsbörda, som nu pålades honom, men med sin fasta tro på Guds ledning i förening med energi och affärsbegåvning lotsade han sig fram genom alla svårigheter och förvaltade sitt pund så, att han oaktat sin enastående frikostighet, då det gällde nödens avhjälpande och Guds rikes sak på jorden, vid sin död ägde en anseilig förmögenhet. Han predikade icke blott kristendom för andra, utan han levde också själv, som han lärde, såväl i sitt hem som bland sina talrika underlydande. Han hade ett lyckligt familjeliv. Hustrun var dotter till hans förre chef, Mr. Hitchcock. I religiöst och filantropiskt arbete var hon lika ivrig som mannen. För sitt storartade arbete i människokärlekens tjänst blev George

Williams av drottning Victoria 1894 upphöjd i adligt stånd och vald till hedersmedborgare av London.

Ända in i ålderns sena höst stodo hans krafter bi, och först 1905 den 6 november ändades hans levnadsdag. Sista gången han i Exter Hall i London, som sedan 1880 tillhör K. F. U. M., stod inför en skara unga män, voro hans ord till dem:

Mina ord till Eder i afton skola vara: Framåt! Vänta stora ting av Gud! Näst den frid och glädje, som kommit mig till del genom min Herre och Frälsare Jesus Kristus, har jag funnit min största lycka i arbetet för föreningen. Därför uppfordrar jag alla unga män att med anda, själ och kropp lämna sig åt den Frälsare, som älskade dem och dog för dem. Då kunna de leva för att utbreda hans rike. Då skolen I finna frid och tillfredsställelse i denna världen och evig glädje i det andra livet.»

Sönd. d. 25 aug. Mark. 8: 22. *Tro och handling.* Här visar sig tron hos den blindes vänner. Självt synes han haft en svag tro. I vilket förhållande till varandra stå handling och tro hos oss?

Månd. d. 26 aug. Mark: 8, 23, 24. *Ögon åt den blinde* (Job. 29: 15). Märk, att Mästaren själv och icke någon av lärjungarna leder den blinde ut ur staden. Om Jesu handlingssätt var lämpat efter mannens tro och sinnesart, vilka lärdomar kunna vi då hämta a) av Jesus, b) av mannen?

Tisd. d. 27 aug. Mark. 8: 25. *Trons tillväxt.* Icke blott mannens vänner utan han själv måste tro. Genom yttre medel stärktes tron. Genom prövning och övning växte den sig starkare. Huru har vår tro vuxit under Jesu fostran?

Onsd. d. 28 aug. Mark. 8: 26. *Hemmet först.* I staden lurade faror för hans nyordna tro. I hemmet skulle den stadgas. Hans anhöriga skulle få del av hans glädje. Vilka lärdomar giver oss detta?

Torsd. d. 29 aug. Mark. 8: 27. *Under vandringen.* Många av sina mest förtroliga samtal med lärjungarna hade Jesus i deras sällskap "på vägen". Var det väl för egen eller för lärjungarnas skull eller för bådadera, som Jesus framställde denna fråga?

Fred. d. 30 aug. Mark. 8: 28, 29. *En samvetsfråga.* Lärjungarnas svar visar, att deras tro och övertygelse ägde en självständighet, som var oberoende av andras tankar och tal. Vilket svar kan väl du giva på samma fråga?

Lörd. d. 31 aug. Mark. 8: 30. *En tystnadsplikt.* Att hemlighålla denna stora sanning måtte ha varit ett svårt lydndsprov för lärjungarna. Varför förbjöd Jesus dem att tala om honom för folket?

Sönd. d. 1 sept. Mark. 8: 31. *Lidandets väg.* Han ej blott visste, vad som väntade, han gick beslutsamt lidandet tillmötes. Vad allt inneslutes väl i ordet "måste"?

Månd. d. 2 sept. Mark. 8: 32, 33. *Petrus — satan.* Petrus ägde ej en rätt kunskap. Hans okunnighet beredde väg för satan. Sann gudskunskap är bevarande. Huru och när kan en Jesu lärjunge såsom här Petrus omedvetet för honom själv gå satans ärende?

Tisd. d. 3 sept. Mark. 8: 34. *Korset.* Herren döljer ej för de sina lärjungaskapets lidanden. Vilka våra lidanden äro ett kors enligt Jesu ord?

Onsd. d. 4 sept. Mark. 8: 35. *Vinster — förluster I.* En var beräkne kostnaden. Vad äro vi villiga att förlora för att vinna evigt liv, vinna Kristus? Huru mycket måste en Jesu efterföljare förneka, avstå ifrån?

Torsd. d. 5 sept. Mark. 8: 36. *Vinster — förluster II.* Judas och Demas äro varnande exempel. På vilka vägar står en kristen mest i fara att förlora sin själ?

Fred. d. 6 sept. Mark. 8: 37. *En oersättlig förlust.* Stanna och övertänk Jesu ord i denna vers! Vilken förfärande verklighet utsäger han i den?

Lörd. d. 7 sept. Mark. 8: 38. *Feghet.* Det kräver vilja och moraliskt mod att förbliva en Jesu lärjunge. Huru yttrar sig andlig feghet? Vilken är din egen erfarenhet? Betänk noga innehållet i denna text!

S. M. F.

Alla meddelanden för tidningen, av vad slag de vara må, adresseras: Red. av Ungdomsvännen, Barnhusgatan 10, Stockholm C

Fyra rostiga spikar.

För Udv. Av Annita.

Det är förunderligt, huru ting, i sig själva ringa och obetydliga, dock kunna få stor betydelse genom det sammanhang de ha med någon händelse, som med sina följder djupt ingripit i vårt liv. De kunna därigenom komma att ställas över mycket, som är långt större och betydelsefullare. De alldagligaste ting kunna på detta sätt bli heliga relikar, inför vilka en här av minnen, glada eller sorgliga, visa sig för vår inre blick och komma dolda strängar att vibrera. Det kan vara ett gulnat papper, ett enkelt handarbete, ett träd i skogen, en sten vid vägen eller såsom här endast några gamla rostiga spikar.

Det var en mild dag i slutet av februari. Solens ihärdiga arbete på de höga snödrivorna syntes nu krönas med framgång, alltmera och allt fortare sjönko de samman, här och där uppenbarande små bara, brungråa fläckar, vilka under de blida middagstimmar glänste mjuka och fuktiga.

I det dåliga slädföret på landsvägen skredo tvenne fordon, lastade med säckar, sakta fram. Den främste körsvennen hade lämnat sin plats och helt vårdslöst kastat tömmarna på hästens länd för att få sig en pratstund med sitt tillfälliga sällskap.

Som nu de båda gå där sida vid sida, kan det vara intressant att närmare ge akt på dem och att lyssna till deras samtal. Han, som går där vid sitt lass, helt sävligt marscherande i takt med hästen, ser ut att vara omkring 35 eller 40 år. Under pälsmössan skymtar ett gråblont hår, och bak de gula ögonbrynen framblicka ett par allvarliga ögon, vilka förläna ett visst sympatiskt drag åt hans eljest alldagliga ansikte. Den andra har väl knappt nått sina tjugo år. Han är lång och gänglig och bär över sig detta obestämda, som nästan alltid följer denna ålder.

— Det är en backig och svår väg den

här, utbrister den yngre, i min hemtrakt ha vi jämn och bred väg både till kyrka och kvarn, som man brukar säga.

— Ja, för en främmande kunna väl våra backar stundom vara mindre trevliga, men för den, som sedan barndomen varit van att se dem, är det riktigt gott att låta ögat vila på dem. När jag kommer till en plats med vida slätter, tycker jag, att blicken irrar omkring utan fäste, men här hemma, där markens alla höjningar och sänkningar liksom varje träd och nästan varje sten äro mig bekanta, erfar jag en trygghetskänsla, som om jag vore omgiven av idel gamla goda vänner. Men naturligtvis är denna känsla för hembygdens företräden lika stark hos dem, som vuxit upp i trakter helt olika mot ens egna.

— Har då Fält alltid bott i denna trakt?

— Ja, jag är född och fostrad just på den gård, jag nu bebor, så du må tro, Erik, att på den här kvarnvägen har jag kuskat åstad mer än en gång.

— Ja, jag kan nog tänka det, i både ur och skur, i både glädje och sorg kanske.

— Ja, det räcker till litet av varje i ett människoliv. När jag som pojke hängde och sprattlade på mädlasset, visslade och trallade jag för det mesta, men allt eftersom åren gå, lär man sig att sjunga i nya tonarter. Och, Gud ske lov, min harpa blev stämd av den store Mästarens hand, innan alltför många strängar hunnit brista.

— Jag förstår, vad Fält menar, kanske att Ni liksom jag kom till tro på Gud redan i helt unga år.

— Så lycklig var jag knappast. Jag var fyllda 25 år, innan den stora förändringen inträdde. Förhållandena i andligt avseende i denna bygd voro då långt ifrån ljusa. Alla voro vi eniga om att gå fördärvets breda väg, och få voro de,

som tänkte på annat än detta: 'Vad skola vi äta, vad skola vi dricka, vad skola vi kläda oss med?' Men eftersom vi nu ha börjat språka, skall jag omtala, hur mitt sinne blev vänt till de högre tingen.

Ser du därborta vid kröken av vägen den gamla redskapsboden? I dess vägg sitta fyra rostiga spikar. De skola hjälpa mig att berätta min historia.

Så långt jag kan minnas tillbaka kände jag i min barndom en hemlighetsfull skräck för den gamla boden. Min fantasi, som då var vida livligare än nu, upprullade den ena bilden rysligare än den andra, över vad den dolde, ty att det bakom allt okänt även dolde sig något hemskt, var jag övertygad om. Då jag i andras sällskap och vid fullt dagsljus närmade mig den, kände jag mig helt modig, ja jag kunde till och med bli så djärv, att jag vågade framkasta en förmodan om, att ifall den gamla boden bleve öppnad, skulle den nog bringa fruktansvärda saker i dagen.

Det var en gång, då jag i farmors och mina föräldrars sällskap åkte till kyrkan, som jag yttrade detta, och jag minnes ännu så livligt, att jag, då jag såg upp i farmors rynkiga ansikte, märkte, hur ett leende drog över hennes mun, när hon svarade: 'Åh nej, kära barn, det är bara gammal redskap, som förvaras därinne.'

— 'Vad för redskap?' frågade jag nästan andlöst.

— 'Det är gamla plogar, harvar och arbetsvagnar med mera sådant.'

— Ja, vad skulle jag nu säga? Farmor måste jag tro. Hon visste ju allting. Hon var så gammal. Och fastän jag ännu ej var fullt övertygad, skämdes jag dock över min obefogade rädsla, som kommit mig att mången gång, då jag i mörkret ensam åkt förbi, ge Pålle ett rapp, så att det burit av med fart, under det jag blundat och läst en psalmsvers. Sedan jag i ett par andra pojgars sällskap på ett besynnerligt sätt praktiserat mig in i den gamla boden och med egna ögon sett, vad den dolde, var naturligtvis min rädsla försvunnen. Men än i denna dag kan jag aldrig se den, utan att minnena

storma mot mig, fast de ha sin djupaste orsak i det, som jag nu skall berätta.

Mina föräldrar voro strängt kyrkliga. De försummade sällan någon gudstjänst i den en halv mil från hemmet belägna kyrkan, och de voro särdeles goda vänner med prästen, till vilkens kök mången ostkaka och kalvstek hittade vägen från mitt hem. Med verklig fasa hörde jag dem stundom tala om de nya läror, som spredos i orten, och som även hade börjat förkunnas i en bondgård i min hemsocken. Inte föll det dem in att själva höra och döma, om det verkligen var irrläror, som predikades, men prästen hade sagt det, och då var det ju så.

(Forts.).

Vandringsfolket.

*Långt genom öknens och viddernas ro
glida den trötta vandringens skaror,
medan drömmarna bygga sin bro
fjärran från hunger och faror.*

*Landet, som lovats i trälldomens band,
stiger fagert ur mörker och dimma,
skimrande skönt i gryningens brand,
så som det gavs dem i löftets timma.*

*Skdran glider mörk som ett streck
hän mot viddens och drömmens blånad,
skymtar vid klippa och sorlande bäck,
medan den spinner sin längtans spånad — — —*

*Så genom sekler, som bida än,
glider vandringen jämnt mot drömmen —*

*alla vi följa som längtande vandringsmän
med i den mörka, sorlande strömmen.
Gustaf Åström.*

✓ *Troende militärer vid Livregementets Grenadjärer i Örebro.* Vid några tillfällen ha gruppkort av troende beväringar varit införda i Ud. De bära vittne om, att det även vid lägerplatserna finnes sådana, som i Kristi efterföljd vilja kämpa den goda kampen.

✓ Härnedan finnes infört ett fotografi av troende militärer, taget vid Soldathemmet vid Livregementets Grenadjärer i Örebro.

son från Stockholm samt missionär S. A. Flodén från Kongo. En större sångkör under ledning av pastor Rick. Furustam, Visby, medverkade. Konferensen, som var både uppbygglig och givande, var besökt av omkring fem tusen personer. Kollektorna för dagen uppgingo till 1,600 kr.

Frikyrkligt bröllop firades lörd. d. 6 juli i Missionshuset i Östervåla. Därvarande ung-

Troende militärer vid Livregementets Grenadjärer i Örebro.

Gemensamma intressen ha fört dessa unga män tillsammans. Som mötesplats ha de förmånen äga ett präktigt soldathem, där de få samlas i lugn och ro för att läsa tidningar hemifrån, skriva brev o. s. v. Två och tre gånger i veckan samlas de till enskilda möten eller predikningar. Dessa ledas i allmänhet av hemmets avhållne föreståndare, pred. Öberg.

”Värdet av den mission, som bedrivs vid våra soldathem, torde inte kunna överskattas. Varje troende ung man och kvinna borde därför med varmt intresse bedja för denna verksamhet”, skrives till Ud.

Stor ungdomskonferens, anordnad av Gottländska Missionsförbundets Ungdom, hölls i Roma sönd. d. 28 juli. Föredragshållare voro redaktör Aug. Boman och pastor Sam. Lars-

domsförenings ordförande tapetsören J. Wåhlén sammanvigdes då med fröken Ester Berglöf, som också tillhör Östervåla ungdomsförening.

Den borgerliga delen av vigseln förrättades av landsfiskal A. E. Annéren å Lindsbro, varefter brudparet under tonerna av en bröllopsmarsch intågade i det smakfullt dekorerade missionshuset, varest pastor Alb. Johansson förrättade den andliga delen av vigseln. Brudparet fick mottaga en mängd lyckönskningar, tal höllos, telegram upplästes och verser deklamerades. Stämningen förhöjdes ytterligare genom körsång, piano- och orgelmusik. Hela ungdomsföreningen, som utgöres av 191 medlemmar, var inbjuden, samt dessutom missionsföreningens styrelse m. fl. Alla bjödos på kaffe med färta.